

Ha az ember hatni akar, alapvetően két kérdést kell tisztáznia mások számára. Ki az, akinek a nevében beszél. Azaz milyen tanítói láncban van benne és a mondanivalója hova illeszkedik a más mondanivalók közé. Tehát el kell magát helyezni egy történetbe, egy narratívába, amely ismert sokak számára. Mert különben beszélhet csak az ember, és szava csak pusztába kiáltó szó.

Ebben a szentírási részben Jézus mindkettő kérdésre határozott választ ad. Tehát nem kerül ki, tisztességes egyenes választ ad, és a hallgatósága eldöntheti, érdemes-e követni őt.

Az első válasza az, hogy az Atya – zsidó terminológiával – az Örökkévaló követe vagyok. A mondanivalóm forrása nem a hagyomány, nem az ősatyák, nem a filozófiai vagy vallási iskolák, hanem maga az Atya. És tudja, ezt nagyon nehéz másoknak elfogadni. És egész életét végigkíséri ennek a megkérdőjelezése. A tanultak, a profik nem is értik, hiszen gondolati pályáik oly mértékben behatároltak, hogy nincs is remény a változásra. A kicsinyekben van a remény, a nyitottság, megértési és a befogadási készség. Jézus nem naiv, nem kopogtat a hatalmasok palotái vagy templomai aiján. Neki elegek a nyitott emberi szívek és a jóakarát.

A másik kérdésre a válasza, hogy amit kér, az nem nehéz, az az ember valódi természetének a része. A gond éppen az, hogy nem a valódi természetünknek megfelelően élünk. Hanem olyan külső és sajnos egyre inkább belsővé vált elvárásoknak, melyek eltávolítanak bennünket valódi önmagunktól. Holott Jézus semmi más nem mond: élj a teremtettségnek megfelelően, aszerint, amit Isten álmodott rólad. Az általa kínált út a boldogság, a megelégedettség és a bőség útja. Nyilván a mai tapasztalatunk nem arról beszél, hogy az emberiség, vagy egy-egy ember ezen az úton jár. Az emberek többségükben boldogtalanok, elégedetlenek és hiányokat élnek meg. Jézus tanításának központi része volt, hogy térj vissza önmagadhoz. Ahhoz, aki valójában vagy. Isten gyermeke – mondhatjuk hagyományosan. Hiszen Isten boldog, nem él meg hiányokat és nem elégedetlen. Persze könnyű azzal fenyegetni, hogy Isten miattam (bűneim miatt) szenved, hiányokat él meg, szomorú. Csak remélni tudjuk, hogy az istenképünk és emberképünk formálódik, teljesebbé válik bennünk.

És elérkezünk újra és újra az alapkérdéshez. Hogy is van ez az Isten és ember dolog? Az ember tényleg csak „farkasfog vetemény”. Jézus követése nemcsak morális tettek sorozata. Sőt ezek sokszor csak következményei egy sokkal fontosabb tapasztalásnak. Annak, hogy Isten Lelke él bennem, megszólít és át tudok itatódni vele. Nem egy felvett és bármikor letehető ruha, hanem én magam vagyok. Az, aki alámerítettem Isten éltető vizébe.

A húsvéti készüllet is ez, tudatosan alámerítődni egy másik lét tapasztalatba. Abba, hol egyek tudunk lenni egymással és az Örökkévalóval.

Garay Bandi, Dunakeszi